

“Het Ware Israël”

Door E.J. Waggoner

De belofte luidt: “Wie overwint, die zal Ik geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en ben neergezet met Mijn Vader in Zijn troon.” Openbaring 3:21. Het woord “Israël” betekent “een vorst van God” of “iemand die overwint”. Het werd aan Jakob gegeven nadat hij de hele nacht met de engel had geworsteld en de overwinning had behaald. De Heere zei tegen hem: “Uw naam zal niet meer Jakob heten, maar Israël; want als een vorst hebt gij kracht bij God en bij de mensen, en hebt overwonnen.” Genesis 32:28. Daarom is een overwinnaar een Israëliet; en de belofte is dat Christus aan hen die Israëlieten zijn, zal toestaan om met Hem op Zijn troon te zitten.

De natuurlijke afstammelingen van Abraham werden nooit beschouwd als het ware Israël, en erfgenamen volgens de belofte, tenzij zij, net als hij, rechtvaardig waren. Toen Christus tegen de Joden zei dat zij de waarheid zouden kennen als zij in Hem geloofden, en dat de waarheid hen vrij zou maken, antwoordden zij: “Wij zijn Abrahams zaad en zijn nooit aan iemand gebonden geweest.” Johannes 8:33. Maar Jezus liet hen zien dat zij in de ergste slavernij waren dan welke menselijke slavernij ook, namelijk de slavernij van de zonde (vers 34); en op hun herhaalde verklaringen dat zij de kinderen van Abraham waren, antwoordde Hij: “Als gij Abrahams kinderen waart, zoudt gij de werken van Abraham doen. Maar nu zoekt gij Mij te doden, een man die u de waarheid heeft gezegd, die Ik van God heb gehoord; dit heeft Abraham niet gedaan.” “Gij zijt van uw vader, de duivel, en de begeerten uws vaders zult gij doen.” Verzen 39, 40, 44.

Op dezelfde manier zei Johannes de Doper tegen de goddeloze Farizeeën en Sadduceeën dat ze zich niet moesten vleien dat ze kinderen van Abraham waren, omdat God uit stenen kinderen kon verwekken voor Abraham (Matteüs 3:7-9), waarmee hij duidelijk bedoelde dat God eerder stenen zou nemen om als kinderen voor Abraham te verwekken dan de belofte te vervullen aan zulke onwaardige nakomelingen als zij waren. Dat

dit geen nieuw idee was, blijkt duidelijk uit het feit dat zelfs in de woestijn, vanaf het moment dat de belofte aan de Joden bij de exodus werd vernieuwd, de koppige Jood die weigerde zich voor God te verootmoedigen en zijn zonde te belijden, op de verzoendag werd afgesneden uit het midden van zijn volk (Leviticus 23:28, 29), terwijl het een vreemdeling te allen tijde werd toegestaan zich door besnijdenis met Israël te identificeren.

Besnijdenis was het teken van Joods burgerschap. De man die besneden was, wist dat hij een Israëliet was; maar, zoals gezegd, was dit een ritueel dat aan vreemdelingen werd toegediend, waarna zij als dezelfde werden beschouwd als degenen die uit Joodse ouders waren geboren, waarmee werd aangetoond dat de natuurlijke afstammelingen van Abraham niet geheel Israël omvatten. Meer dan dit, hebben we bewijs om aan te tonen dat de Heere nooit het uiterlijke teken van de besnijdenis, hetzij in de persoon van een autochtoon, hetzij in de persoon van een vreemdeling, als bewijs beschouwde dat die persoon werkelijk een erfgenaam van Abraham was. In de volgende passage leren we wat besnijdenis inhield:

“Zalig is de mens aan wie de Heere geen zonde toerekent. Komt deze zaligheid dan alleen de besnijdenis toe, of ook de onbesnedenen? Want wij zeggen dat het geloof Abraham gerekend werd tot gerechtigheid. Hoe werd het dan gerekend? toen hij besneden was, of onbesneden? Niet in besnijdenis, maar in onbesnedenheid. En hij ontving het teken van de besnijdenis, een zegel van de gerechtigheid van het geloof, toen hij nog onbesneden was; opdat hij de vader zou zijn van allen die geloven, ook al zijn ze niet besneden; opdat ook hun gerechtigheid zou worden toegerekend.” Romeinen 4:8-11.

Abraham ontving de besnijdenis als een teken dat hij “de gerechtigheid van God, die door het geloof in Jezus Christus is” had verkregen. Besnijdenis was er als teken van gerechtigheid. Als iemand besneden was, maar niet rechtvaardig, was hij net zo min een kind van Abraham als ieder ander; en wie rechtvaardig was, zoals Abraham, was werkelijk zijn kind. Abraham was dus de vader van allen die geloofden, besneden of onbesneden. Dat uiterlijke besnijdenis iemand niet tot een Israëliet

maakte, tenzij hij rechtvaardig was, wordt duidelijk verklaard door Paulus in Romeinen 2:25-29.

“Want de besnijdenis is waarlijk van nut , indien gij de wet onderhoudt; maar indien gij de wet overtreedt, zo wordt uw besnijdenis onbesneden. Daarom, indien de onbesneden de gerechtigheid der wet houdt, zal zijn onbesnedenheid niet voor besnijdenis gerekend worden? ... Want hij is geen Jood, die uitwendig is, noch is die besnijdenis, die uitwendig is in het vlees; maar hij is een Jood, die inwendig is; en de besnijdenis is die van het hart, in de geest en niet naar de letter; wiens lof niet is van mensen, maar van God.”

Dit was waar, niet alleen toen de apostel schreef, maar vanaf het begin van de geschiedenis van de Joodse natie. Toen de Heere vanaf de berg Sinaï de wetten aan Zijn volk gaf, zei Hij dat als zij Hem ongehoorzaam zouden zijn, Hij verwoesting over hun land zou brengen en dat zij onder de heidenen zouden omkomen; maar,

“Indien zij hun ongerechtigheid zullen belijden, en de ongerechtigheid hunner vaders, met hun overtreding, die zij tegen Mij begaan hebben, en dat zij ook in strijd met Mij gewandeld hebben; ... indien dan hun onbesneden harten verootmoedigd worden, en zij dan de straf hunner ongerechtigheid aanvaarden; dan zal Ik Mijn verbond met Jakob gedenken, en ook Mijn verbond met Izak, en ook Mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken; en Ik zal het land gedenken.” Leviticus 26:40-42.

En zo was het in de dagen van Mozes, evenals in de dagen van Christus, dat “een waarlijk Israëliet” iemand was in wie “geen bedrog was.”

In het elfde vers van Romeinen illustreert de apostel op zeer krachtige wijze de manier waarop de beloften aan Israël vervuld konden worden, zelfs als alle letterlijke nakomelingen van Jakob hun recht op de erfenis zouden verliezen. In het eerste en tweede vers verklaart hij dat God Zijn volk niet heeft verstoten. Dit zou ons kunnen doen veronderstellen dat het letterlijke Israël nog steeds het uitverkoren volk van God is, ware het niet dat hij in vers 5 zegt dat degenen die overblijven “naar de verkiezing

der genade” zijn. Dan stelt hij Israël voor als een olijfboom. Een deel van de takken is afgesneden en de heidenen, een wilde olijfboom, zijn daarin geënt. Dit enten is in strijd met de natuur, want de enten hebben deel aan de wortel en het vet van de oorspronkelijke olijfboom waarin ze geënt zijn, en dragen dezelfde soort vrucht. Hij waarschuwt degenen die op deze manier geënt zijn om zich niet te beroemen, omdat ze alleen door geloof staan, en zoals natuurlijke takken werden afgebroken vanwege ongeloof, zo kunnen zij ook worden verwijderd. De Joden, de natuurlijke takken, zijn worden deel van de boom, maar als ze dat doen, zal het niet als de oorspronkelijke takken zijn, maar als geestelijke enten. Zo zal het volk Israël uitsluitend een geestelijk volk zijn, zij die in Christus zijn, “en zo zal geheel Israël behouden worden.”

Voor meer informatie kijk op
www.krachtvanboven.nl
<https://m.egwwritings.org/en/book/1522.157#159>